

N.Y.C. TIME

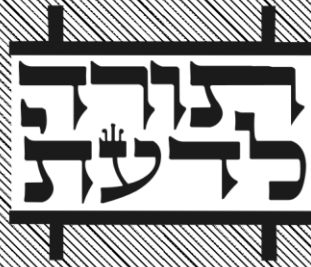
זמן הדלקת נרות - 7:46

סוף זמני ק"ש - 8:54

- 9:30

סוף זמן תפלה - 10:41

דף היומי לשבת: חולין ק'

בס"ד, עש"ק פ' ראה - שבת מברכים אלול - פרק ה' - שנת תשפ"ו לפ"ק

פרשת ראה

ופטרנוהו בלא לוויה ועל כן אין אנו אשמים במצב רוחו הקוצר שהרע את מזלו וגרם להריגתו.

ומסיים בעל ושלל לא יחסר: ואולי לפ"ז יש לומר, שמדה טובה מרובה, וכשם שעגמת נפש עלולה להמזל להביא על האדם צרות ואף מיתה, מצב רוח נכון ושמחה משפרים את מצבו ומזלו. וא"כ ע"י מתן הכבוד לעני, הרי הוא מתעורר ומתחזק וע"י אולי יעלה בידו להחלף מעניונו ושפלות מעמדו, וא"כ אף זה בכלל "די מחסורו", שכן חיוני הדבר לצורך פרנסתו, עכ"ל.

בפ"ד דנדרים (מ). מובא: מעשה בתלמיד אחד מתלמידי ר' עקיבא שחלה. לא נכנסו חכמים לבקרו, ונכנס ר' עקיבא לבקרו. ובשביל שכיבד וריבץ לפניו חי'. א"ל, רבי, החייתני. יצא ר' עקיבא ודרש: כל מי שאין מבקר חולים כאילו שופך דמים, עיי"ש.

ולכאורה, במה שכיבד וריבץ וניקה את חדרו, איך החייהו? אמנם, לפי דברי המהר"ל הנ"ל אתי שפיר, דבמה שהראה לו אותות ידידות וחיבה החיה את רוחו וע"י הוטב מזלו ונתרפא וחי.

ועיין בפ"ג דתענית (כב). ששאל רב ברוקא חוזהא לאלהו הנביא אם יש בשוק [שהיו נמצאים שם] אדם שהוא בן עוה"ב. ומסופר שם שבאו שם שני אנשים, ואמר אליהו שהם בני עוה"ב. וכששאל רב ברוקא את האנשים "מה מעשיכם", השיבו לו: אינשי ברוחי [בדחנים] אנן, מבדחינן עציבי [אנו משמחים אלו שהם עצבים], אי נמי כי חזינן בי תרי דאית להו תיגרא בהדיהו, טרחינן ועבדינן להו שלמא [כאשר אנו רואים שני בני אדם שיש ביניהם מחלוקת, אנו טורחים לעשות שלום ביניהם], עיי"ש.

וגם כאן יש לומר שזכו ע"י מעשיהם להיות בני עוה"ב משום שבמה שהיו משמחים אחרים ועורדים אותם, נשתפר מצב רוחם ועי"ז הוטב מזלם וחי, וזהו חשוב כהצלת נפשות.

ולפי הנ"ל מובן שפיר את תכלית האיחולים לשנה טובה וכו', דהיינו להחיות רוחם לשמחם ולהראות להם שאחרים דואגים להם, ועי"ז יש כח לתקן ולהטיב מזלם ...

"נתון תתן לו ולא ירע לבבך בתתן לו כי בגלל הדבר הזה יברכך ה' אלקיך בכל מעשיך ובכל משלח ידך" (טו:). ביאור נחמד בפסוק זה כתב הגר"ר מאיר זאב לעזר, מורה הוראה במעורר (מובא בס' ושלל לא יחסר): בגמ' (חולין מד:-מה:). ר' אלעזר, כי הו' משדרי ליה מבי נשיאה מידי - לא שקיל [כאשר היו שולחים לו מתנה מבית הנשיא, לא הי' נוטלה], וכי הו' מזמני ליה - לא אזיל [וכאשר היו מזמנים אותו לאכול אצלם, הי' מסרב], אמר: לא קא בעי מר דאיחי [וכי אין רצונך שאחיה?]

"די מחסורו אשר יחסר לו" (טו:ח). מר"ח אלול עד ר"ה נהגו לאחל לאחרים 'כתיבה וחתומה טובה' (מטה אפרים ס' תקפ"א סע' ט'). בר"ה מאחלים 'לשנה טובה תכתב ותחתם לאלתר, לחיים טובים', ובין ר"ה ליוה"כ מאחלים 'גמר חתימה טובה'.

כאשר יש שמחה מאחלים לבעלי השמחה 'מזל טוב', ואפי' כאשר נופל כלי ונשבר, יש אומרים בקול רם 'מזל טוב'.

מה טיבן של כל האיחולים והברכות האלו?

ושמא יש לפרש הענין עפ"מ שמבואר בס' ושלל לא יחסר, שהחזון אי"ש זצ"ל ועוד גדולים העניקו כבוד גדול לבני אדם מסויימים מדין "די מחסורו אשר יחסר לו", וכמו שאחז"ל (כתובות סז): שזה כולל אפילו סוס לרכוב עליו ועבד לרוץ לפניו וכו' והוסיף החזון"א דאף כבוד בכלל זה (מעשה איש ח"ד, עמ' קפ"ב).

וכותב בעל ושלל לא יחסר: אפשר שיש לבאר את הנהגת הגדולים הנ"ל, לתת כבוד מדין "די מחסורו", עפ"מ שכתב המהר"ל בגור ארי', לתת טעם למה שכתבה התורה: "מי האיש אשר בנה בית חדש ולא חנכו ילך וישוב לביתו פן ימות במלחמה ואיש אחר יחנכו" (כ:ה), ופירש"י: ודבר של עגמת נפש הוא זה. והקשו: הלוא אנשי הצבא היוצאים למלחמה יודעים שיתכן שיהרגו בקרב, וידיעה זו היא עגמת נפש הגדולה ביותר, ובכל זאת היא אינה מרתיעה אותם מלצאת למלחמה, ואיך יתכן שעגמת הנפש על שאיש אחד יחנך את ביתו היא קשה יותר, עד שבגללה פטרוהו מלהשתתף במלחמה?

ויישב המהר"ל ע"י יסוד נורא: ויראה משום שיש אדם שבשביל שאחר יקח את שלו חלש דעתו, איתרע ל' מזל לא ומת במלחמה, ודבר זה גורם המיתה, עכ"ל.

והגר"ר שמואל דוד וואלקין זצ"ל (מובא בכתבי אבא מרי, סוטה מו): ביאר ע"פ דברי המהר"ל את מה שאמרו בגמ' (סוטה שס): שיעור לוי' לכל אדם ארבע אמות וכו' אפילו בעיר.

ולכאורה קשה: מכיון שעיקר דין לוי' הוא משום סכנת הדרכים, איך עוברת הסכנה ע"י שמלווה אותו ד' אמות, אפי' בעיר? אם אנו חוששים לסכנה, הי' לנו להעמיד לו שומרים שילווחו בשיירה וישמרוהו בכל דרכיו?

אמנם, לפי דברי המהר"ל הנ"ל יש לומר שאדם אשר יוצא לדרכו במצב רוח נכון, בשלום ובכבוד, הרי הוא שמח וטוב לב וזה כשלעצמו מועיל לו להגן עליו מכל מיני פורעניות המתרגשות ובאות בדרך. אך אם לא ליווה ויצא אָבֵל וחפוי ראש, הרי נחלשת דעתו והורע מזלו וכל מוצאו יהרגו. על כן מתוודים זקני העיר: לא ראינוהו

דכתיב "ושונא מתנות יחיה" (משלי טו:כז). רבי זירא, כי משדרי ליה - לא שקיל, כי הוּוּ מזמנין ליה - אזיל, אמר: אתייקורי הוא דמתיקרו בי [מתכבדים הם במה שאני סועד אצלם, והנאתם היא ואין זו מתנה].

הרי לנו שכאשר יש הנאה לנותן, אין בכך משום "ושונא מתנות יחיה". וא"כ, זהו ההסבר בפסוק: אם יאמר האדם ברוע לבבו 'אינני רוצה לתת מתנה לעני' - לא משום שחש אני על כספי, חלילה, אלא אדרבה, בשל דאגתי לשלומי של עני זה, שהרי נאמר "ושונא מתנות יחיה", ואינני רוצה לקפח את חייו של העני ע"י שאתן לו מתנה...

על כן משיבו הכתוב: "נתון נתן לו ולא ירע לבבך בתתך לו", כלומר: ולא תוכל לטעון שחושש אתה פן תרע לו ע"י מתנתך. ומדוע? "כי בגלל הדבר הזה יברכך ה' אלקיך בכל מעשיך ובכל משלח ידך", וא"כ יש לך הנאה עוד יותר מאשר למקבל, ואין הוא בכלל "ושונא מתנות יחיה".

בענין מעשר מזמנו ללימוד וקירוב אחרים

בפרשתנו נצטוונו "עשר תעשר את כל תבואת זרעך וגו'" (יד:כב). בהקדמה לספר שערי ישר כותב הג"ר שמעון שקופ זצ"ל: וכן ראוי להתבונן על כל מתנות שמים מטל השמים ומשמני הארץ שהם נתונים לכלל ישראל כולו, והתחלקותם להיחידים הוא רק בתור גזירות, על מנת שיחלקם לנצרכים, לכל אחד כחלק הראוי לו, וליטול לעצמו כפי חלקו הראוי לו.

ועפ"י דבר זה יובן סגולת הצדקה שמעשרת את בעליה. כמו שדרשו חז"ל על הכתוב (דברים יד:כב) 'עשר תעשר' - עשר בשביל שתתעשר (תענית ט), שכמו שהממונה על אוצרות הממשלה באוצר קטן, אם ישמור תפקידו כראוי, אז יתמנה להיות גזבר על אוצר גדול מזה, אף אם לא יצטיין במעלות אחרות. ולהיפך, אם יתגלה חסרון במשמרתו, לא יועילו לו כל מעלות שימצאו בו, ויורידוהו למשרה קטנה מזה. כמו כן באוצרות שמים הנתנים לאדם. אם מעשר כראוי, ממלא תפקיד הגזברות שלו כראוי ליטול לעצמו כפי דרכי התורה, ומחלק למי שראוי כמו כן עפ"י הוראת התורה, אז יתעשר ויתמנה לגזברות על אוצר גדול מזה. וכן הלאה למעלה למעלה, למען יתקיים רצון העליון בהטבת הכלל ע"י שמירת האוצר, ובזה איש נאמן רוח עושה רצון קונו יתברך.

וכן אפשר להרגיש בענין המסופר בגמ' (תענית כא.) מעשה נורא, באיש קדוש נחום איש גז. ש"ע שפעם אחת לא מלא חובתו במצות צדקה לפי הרגשתו, גזר על עצמו שיסומא עינו ויתגדמו ידיו ויתקטעו רגליו וכן נתקיימה גזירתו וכו'.

וכן הוא בשפע טל שמים של קניני החכמה, שראוי לכל איש שחננו העליון יתברך איזה יתרון חכמה, להשריש בנפשו שורש עמוק, שקנין זה לא ניתן לו לעצמו, רק להיות כגזבר על זה לחלק למי שראוי לזה. ואם ישמור כראוי תפקיד זה, ללמד למי שראוי ללמד, אז יתעלה למשרה גדולה מזה, ויתעשר יותר ויהיה גזבר על אוצר גדול מזה. ואולי יש להסביר ענין זה מה שאמרו 'ומתלמידי יותר מכולם' (תענית ז). שמלבד ענין הטבעי שבזה, הנה סגולת הצדקה והמעשר הרוחני מועיל לזה להתעלות ולהתגדל, כמו בסגולת מעשר כספים כנ"ל.

בשו"ת אגרות משה (אהע"ז ח"ד סי' כ"ו סק"ד) איתא: כל תלמיד חכם אף שצריך לעצמו וכו' מחוייב ללמד מקצת הזמן גם עם אחרים אף שמתבטל מתורת עצמו, עכ"ל. ועיי"ש שהביא ראי' לזה מעירובין (נד:) שרבי פרידא ביטל מזמנו ללמוד עם תלמיד חלש ארבע

מאות פעם, ובהכרח שמקצת הזמן מחוייב כל אחד לבטל עבור אחרים ועיין גם בספרו דברות משה (קידושין ס' ג' הערה ט) שהביא מעשה דר' פרידא, והסיק בזה הלשון: אסור לתלמיד חכם לדקדק בזמנו לומר שצריך בזמן הזה ללמוד לעצמו שיהי' זה יותר תועלת וכשילמד לאחרים ילמד רק לתלמידים שמחזיקים את רבם, אלא שצריך לבטל מזמנו וללמוד לאחרים אף שלעצמו לא יהי' תועלת, עכ"ל.

ועיין בספר בתורתו יהגה (ח"א עמ' רפ"ו) שמביא את דברי האגר"מ והדברות משה, וכותב: וכבר כתב בספר חסידים (סי' תתקמ"ו) וז"ל: טוב שיחזור ההלכה עם אותם הפחותים מכמותו כדי שלא יהיו בטלים משיחזור עם חבריו הדומים לו, כמו שאמרו חכמים: המלמד עם הארץ תורה מבטל גזירות. ר' פרידא שהי' חוזר ארבע מאות פעמים ההלכה לתלמיד אחד, כי זה דומה למת מצוה שאין לו עוסקים לחזור עמו, עכ"ל.

בהערה שם מובא מבעל הקהילות יעקב (הליכות והנהגות עמ' י"ז): כשאתה עושה חסד עם חברותא אחד, הקב"ה משלם לך בלימוד עם חברותא שני' שתוכל להבין מהר יותר את הלימוד, ולא כדאי לעזוב [החברותא הראשון].

ובשיעור הזמן שצריך להקדיש ללמוד עם אחרים, עיי"ש בשו"ת אגרות משה שכתב: מסתבר לי שהוא ג"כ שיעור מעשר - עשירית הזמן שיש לו ללמוד תורה, ואולי יכול להוסיף עד חומש, עכ"ל.

ובספר דברות משה הנ"ל צידד שאינו יכול להוסיף עד חומש, וזה לשונו: מאחר שלא נמצא שיעור כמה זמן ילמד לאחרים אף באופן שלעצמו לא יהי' תועלת רק להם, אמרתי שהוא חלק עשירית מהזמן שיש לו ללימוד התורה וכו', ואף שליכא ראי' לדבר, זכר לדבר איכא ממעשר כספים. ועיי"ש עוד דלפי סדרי הישיבות הקבועים בזמנינו הוא שעה ביום שבו יש לתלמידים ללמוד עם הפחותים מהם וכו', אף דבכספים הוא מצוה מן המובחר ליתן עד חומש וכו', לא שייך לומר שיהי' מצוה מן המובחר ליתן חומש מזמנו ללמד לאחרים דהרי אינו רשאי להפסיד מהזמן שצריך ללמוד שהוא קודם, עכ"ל.

בספר בתורתו יהגה (שם, הערה 7) איתא: יש מקום להסתפק דאפשר דדי בזה שלומד בלילה עם בניו הקטנים, דמאחר ושולחם לתלמוד תורה יום יום, כבר קיים בזה חובתו ואינו פורע חובו ממעשר. וכתב לי בזה הגר"ח קניבסקי שליט"א דכבר כתבו האחרונים בדבר שאם בלא זה הי' נותן, אין חושבין זה ממעות מעשר, עכ"ל.

על הא דכתב הדברות משה דאין מצוה מן המובחר ליתן עד חומש מזמנו, הקשה בס' דברי שמואל על הש"ס (ח"א עמ' קצ"ג), דהא רבי פרידא בוודאי נתן יותר ממעשר זמנו. ותיירץ דר' פרידא עבד לפנים משורת הדין ושרי לי' דכבר הי' גדול בדורו.

והנה בחתם סופר על התורה בפ' קדשים כתב ליישב סתירה בדברי רבי עקיבא, דבירושלמי נדרים (פ"ט ה"ד) דרש ר"ע: "ואהבת לרעך כמוך" - זה כלל גדול בתורה, ואילו בב"מ (סב.) דרש ר"ע: וחי אחיך עמך - חייך קודמין לחיי חברך.

ומתירץ החת"ס: הא דחייך קודמין, היינו בענייני עולם הזה, אבל בחיי הנצחי, דהיינו בלימוד התורה - חייב ללמד לאחרים אפילו הוא מבטל עצמו מלימודו. על זה אמר ר"ע: זה כלל גדול בתורה - דבענין לימוד התורה הוא כלל גדול לאהוב חבריו כמוהו.

והנה בשו"ת אגרות משה הנ"ל (אהע"ז ח"ד סי' כ"ו סק"ד) הרבה לתמוה על החת"ס, דודאי בתורה ג"כ אמרין דתורתו קודמת.

תדע, דבקידישין (כט:) מבואר דבתלמוד תורה הוא קודם לבנו, וק"ו שקודם לאחרים, עיי"ש שמקשה עוד קושיות. ומ"מ הורה האגר"מ שכל תלמיד חכם, ואפילו גדול מאד מחוייב להקדיש חלק מזמנו ללמוד עם אחרים, וכן"ל.

בספר טעמא דקרא בפ' ואתחנן עה"פ "ושננתם לבניך", כותב הגר"ח קניבסקי שליט"א: הגר"מ פיינשטיין זצ"ל בשו"ת אגר"מ כתב, שבן תורה צריך ליתן מעשר מזמנו ללמוד לאחרים אע"פ שע"י זה מתבטל מתורת עצמו, עיי"ש. והנה, בגיטין (ס:) אמרו: רב שימי בר אשי אתא לקמי' דאביי. אמר לי' לותבן מר בעידנא [יושיבני אדוני ללמוד בעת קבוע - רש"י]. אמר לי' [אביי], אית לי עידנא לדידי [לגירסא]. ולותבן בר בליליא. אמר לי', אית לי מיא לאשקויי [צריך אני להשקות שדותי]. אמר לי', אנא משקינא לי' למר מיא ביממא ולותבן מר בליליא. אמר, לחיי [רק אז הסכים אביי ללמוד עמו]. ומדלא אמר לי' אע"ג דאית לך עידנא אתה חייב מעשר, משמע שאין חייב. ואין לומר שכבר נתן מעשר, דא"כ הוה לי' למימר אית לי עידנא לדידי, וכבר נתתי מעשר, [מזה מוכח] שאין חייב כלל לבטל מקביעות לימוד עצמו, דחייך קודמין, ורק כשאמר לי' [רב שימי בר אשי לאביי] אנא משקינא לי' למר

ויהי' לו זמן, אז ראוי לו לשלם לו עבור הזמן שנותן לו בקביעות לימוד.

בדרך שיחה נשאל הגר"ח קניבסקי שליט"א אודות חידושו של הגר"מ פיינשטיין זצ"ל שחייב אדם להפריש מעשר מזמנו, והשיב: זה כשבאים אליך - תקדיש עשירית מזמנך, אבל איני יודע אם גם חייב לבוא לאחרים. וגם כשזה נוגע לביטול תורה - איני יודע אם צריך וכו', עיי"ש.

ושטחתי שאלה זו קמיה הגאון מוהר"ח קניבסקי שליט"א, להבין ההבדל בין הנהגת ר' פרידא לניהוגו של אביי, וכן כיצד יש למעבד. והשיבני בהאי לישנא: "תלוי עד כמה יפסיד לעצמו, ועד כמה הוא צורך להשני. עי' תמורה טז." וכוונתו למאי דאי' התם, בשעה שהתלמיד הולך אצל רבו ואומר לו למדני תורה, אם מלמדו, מאיר עיני שניהם ה', ואם לאו - מי שעשאו חכם לזה עושה אותו טפש. מבואר דאכן חובה רמיא עליה ללמדו. אך גם זאת נראה דאירי בגוונא שהתלמיד בא לבקש זאת מהרב, משמע דבלא"ה א"צ לחפש אחריו ללמדו וכו'.

לז"נ מורי ורבי הגאון הרב אברהם יעקב בן הרב מאיר הכהן פאם זצ"ל - נפ' כ"ח מנחם אב תשס"א
לז"נ ר' בנימין בן הרב ר' מרדכי ז"ל שור
לז"נ מרת עטא שרה בת ר' בנימין ע"ה - נפ' כ"ג אדר א' תשס"ח

PARSHAS RE'AY
© COPYRIGHT 2026
BY RABBI MATIS BLUM Z"L

לז"נ אסתר בת שלמה זלמן שטרן ע"ה

רוחמה ליבא בת רבקה לרפו"ש
צביה חיה בת לאה ברעניא לרפו"ש

“את הברכה אשר תשמעו” (יא:כז)

“The blessing - that you shall listen to the Mitzvos ...”

Why does the Torah say אשר תשמעו [“that you listen”] rather than אם תשמעו [“if you listen”]?

Hagaon Rav Yehoshua Leib Diskin, Z'T'L, explained that the choice of words teaches us that the purpose of the Bracha is so *that* we will be able to listen to and observe the Mitzvos.

“וסקלתו באבנים ומת כי בקש להדיחך מעל ה' אלקיך” (יג:יא)

“And you shall execute him by stoning and he will die, for he sought to remove you from upon Hashem, your G-d ...”

What is meant by the words, “from upon Hashem?”

The *Meshech Chochmo* observes that Chazal (Brachos 6a) say that the Tefillin that Hashem wears, *Kevayachol*, contain the verse, “Who is like Your nation, Israel ...”. Therefore, one who attempts to incite Bnei Yisroel to worship idols wishes to remove them from their glorious status as Hashem's chosen people and from being engraved on His Tefillin. This thought, is alluded to in the words, “for he sought to remove you from upon Hashem” - meaning, from upon His Tefillin.

“נתון תתן לו ולא ירע לבבך בתתן לו” (טו:י)

“You shall give him [your poor brother] and your heart should not grieve you when you give him.”

The *Peninim Yekorim* relates an incident of a poor man who came to a Godol and told him his plight of woe. The Godol immediately handed him a substantial donation. The poor man thanked him profusely, and turned to leave. As he was about to exit, the Godol called him back and gave him a second donation. The poor man asked him what the reason for that was. The Godol replied: I realized that when I gave you Tzedaka originally it was not truly Tzedaka - it was mostly to alleviate the pain in my own heart after hearing of your pitiful situation. Therefore, I felt that it was necessary to give you a second donation, to fulfill the Mitzva of Tzedaka properly.

This is what the Posuk alludes to: “נתון - תתן לו”. You shall give him the Tzedaka once, and then again, so that you can be certain that “ולא ירע לבבך בתתן לו” - “your

heart does not grieve when you give it to him” - because if you give Tzedaka out of sympathy, it is not truly for the sake of the Mitzva.

HALACHIC DISCUSSIONS

(not to be relied upon for Halacha L'Ma'aseh)

It is appropriate to give Tzedaka before Davening (Orach Chaim 92:10).

The Mishna Berura (36) explains that the reason is because the Posuk says “ואני בצדק אחזה פניך”. He also notes that in some *Kehillos* the custom is to give Tzedaka during Pesukei D'Zimra when they reach the Posuk of “והעושר וגו' לפניך ואתה מושל בכל”.

The Mishna Berura (51:19) writes that the Arizal would give Tzedaka while standing when he said “ואתה מושל בכל”.

Hagaon Rav Shlomo Zalman Auerbach, Z'T'L, (Halichos Shlomo, Tefilla 2, note 27) was of the opinion that one can fulfill the custom of giving Tzedaka before Davening by giving a loan or some other act of Chessed.

QUESTIONS OF THE WEEK

- 1) In which instance would one be obligated to give the Kohein only two of the three *Matnos Kehuna*?
- 2) How can one receive *Malkos* for erasing the suffix of a word, but not the prefix?
- 3) Where is the *Azhara* [warning] for a *Meidi'ach* [one who incites others to worship idols] found in the Torah?
- 4) Which creature's meat is prohibited, but its milk is permissible?
- 5) Which Sidra in the Torah contains the most names of women?
- 6) Which non-Kosher bird is edible only when it is young, since it becomes too tough when it grows older?
- 7) If one cooked meat in a dairy pot that had not been used for 24 hours, may the meat be eaten?
- 8) What does *כל הבכור* have to do with *Yizkor*?
- 9) If one places more than three Hadassim and more than two Aravos into his Lulav, has he violated *Bal Tosif*?
- 10) If one violated *Bal Tosif*, does he receive *Malkos*?

- 11) What type of bird does the word “Tzippor” refer to? The word עוף?
- 12) Must one give precedence to a Leivi over a Yisroel in regard to Tzedaka in our times?
- 13) If one neglects to fulfill a positive Mitzva, has he violated *Bal Tgra*?
- 14) If the concept of העוסק במצוה פטור מן המצוה exempts one from performing a positive Mitzva, how does it exempt one from giving Tzedaka; doesn't the Mitzva of Tzedaka contain two negative Mitzvos as well - “לא תאמץ את לבבך ולא תקפוץ את ירך” (see Rambam Hilchos Matnos Ani'yim 7:2).

ANSWERS

- 1) If a Yisroel is a partner with a Kohein in owning an animal, and the Kohein owns the head while the Yisroel owns the rest of the animal, then the Yisroel must give only two of the three *Matanos Kehuna* - the *Zro'a* and *Keiva* (Chullin 133b; Yoreh Deah 61:226).
- 2) If one erases the prefix to the Name of Hashem he does not receive *Malkos Midi'orayso*. However, if he erases the suffix of a Name, he does receive *Malkos* (Rambam, Hilchos Yesodei Hatorah 6:3).
- 3) The warning for the *Meidi'ach* is found in Parshas Mishpotim (Shmos 23:13) “לא ישמע על פוך” (Sanhedrin 63b).
- 4) While human meat is prohibited, the woman's milk is permissible.
- 5) Parshas Vayishlach contains the most names of women - nine [or ten, according to the view that *Ana* was a woman].
- 6) The *Bas Ha'ya'ana* (Da'as Zekeinim 14:15).
- 7) Yes (Yoreh Deah 93:1).
- 8) On each of the *Sholosh Regolim*, *Yizkor* is recited on the day in which כל הבכור is read in the Torah, since the Torah reading concludes with מתנת ידו and it is customary to pledge Tzedaka in memory of those for whom *Yizkor* is being said (see Mishna Berura 494:17, Rema 621:6, Mishna Berura 668:15).
- 9) No (Orach Chaim 651:14).
- 10) The Chinuch (454) writes that he does while the Rambam does not discuss *Malkos* for *Bal Tosif* (see Minchas Chinuch 554:8).
- 11) Tzippor only refers to Kosher birds, while the word עוף can refer to either a Kosher or a non-Kosher bird (Midrash Tana'im, Devorim 14:11, cited in Otzar Hamidrashim, Devorim 14:1).
- 12) The Beis Yoseif (Yoreh Deah 251) cites a Machlokes between the Bavli and Yerushalmi. In Shulchan Aruch he rules according to the Bavli that even in our times a Leivi should be given precedence.
- 13) The Turei Even (Rosh Hashana 16a) deduces from the Rashba that he does. Other Acharonim disagree (see Peninim Mi'bei Midrasha p. 104). Also see Koveitz Shiurim (II 3:11) who brings from Rabbeinu Yona that an individual who neglects to observe a positive Mitzva has violated *Bal Tgra*.
- 14) This question is mentioned by the Nesivos in Bais Yaakov on Kesubos (49b) and Nachalas Yaakov on Parshas Re'ei as well as in Koveitz Shiurim (Baba Basra 48). One answer is that where the negative Mitzva is only coming to strengthen the positive one, then העוסק במצוה פטור מן המצוה applies even then. Another answer is that where the negative Mitzvos are passive (שב ואל תעשה) as they are in regard to Tzedaka, then העוסק במצוה can even push off those לאוין.

NOW AVAILABLE

The sefer נר מתתיהו is available for purchase:

- in seforim stores
- via shipping by emailing torahlodaas@gmail.com
- by picking up in Monsey, Queens, or Lakewood. Please be in touch via email.

The sefer מצא טוב on שמחות and the set of Torah Lodaas volumes 1-5 are available for purchase. Email to purchase.

Due to many practical considerations, Torah Lodaas is only available through e-mail. Anyone who wishes to dedicate an issue or receive Torah Lodaas is asked to send his name and e-mail address to: TorahLodaas@gmail.com

The material for this issue has been reprinted from previous years